

faaet de billige Sild her til Landet. At det er Landbruget, der har tabt ved, at Tilladelse til den nævnte Udførsel blev nægtet, er klart nok, men jeg synes, det var rart at faa lidt at vide om, hvordan det hænger sammen. Sagen har vakt stor Opmærksomhed i det store kartoffeldyrkende Aalborg Amt, hvor man har været vant til under en eller anden Form at kunne sælge denne Afrøde, der for denne Del af Landet er den, der bedst egner sig til direkte Salg.

Jeg vil dernæst gøre en Bemærkning til den højtærede Forsvarsminister. I Henhold til Tillægsbevillingslovforslaget anvendes der i Aar 57 Mill. Kr. ekstraordinært til Forsvarsforanstaltninger. De er bevilgede saa at sige uden Omtale, paa Regeringens Ansvar, fordi Regeringen har anset dem for nødvendige. Det ligger nær at drage en Sammenligning med de lange Debatter, der tidligere har været i denne Sal, naar der blev Tale om, at Militærudgifterne var steget med nogle Tusinde Kroner. En saadan Sammenligning skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Regeringen har anset dette Beløb for nødvendigt, og der er ikke gjort Indvendinger derimod fra nogen Side. Men saa synes jeg, det kunde være berettiget at tænke lidt over, hvad der er naaet derved. Det ved vi ikke ret meget om. Staar vi nu, efter at Sikringsstyrken har været indkaldt saa længe, med en godt indøvet, stærk, vel udrustet og kampdygtig Hær, hvis Ulykken skulde ramme os, hvis det laa i en eller anden Stormagts Interesse — hvad jeg ikke haaber — at tvinge os ind i en Krig? Vi ved ikke noget derom. Vi vidste i Begyndelsen, at der var store Mangler til Stede; mon de nu er afhjulpne? Vi ser i disse Dage, i Krigens 21de Maaned, i Bladene, at man fra privat Side tænker paa at skaffe Hæren det fornødne Flyvemateriel. Det er paa et sent Tidspunkt, og det ser noget mærkeligt ud, synes jeg.

Et andet Spørgsmaal er: Hvordan er Mandskabets Udrustning? Der er sikkert ingen i denne Sal, uden at han har hørt meget om disse Ting, naar han har talt med nogle af de indkaldte. Jeg skal blot nævne et Eksempel. Jeg ved positivt, at der er leveret Støvler til Mandskabet af en saadan Kvalitet, at de var fuldstændig ubrugelige efter at have været brugt en Maaned. Det hændte, at Saalen gik af Støvlerne, eller at de løb op i Syningen, og at Læderet var af en saadan Kvalitet, at Vandet gik durch igennem det. Det

er kun et enkelt Eksempel, jeg her nævner. Er det saadanne Udrustningsgenstande, man udruster vore Soldater med, saa er i alt Fald en Del af disse Millioner daarligt anvendte.

En anden vigtig Side er Aanden og Tonen i Hæren. Jeg har før i denne Sal talt om dette vigtige Forhold. Jeg indrømmer, at de Forhold, der arbejdes under for Tiden, er vanskelige. Aanden og Tonen er selvfølgelig forskellig efter Befalingsmændenes Art, Anskuelser og Evner, men jeg tør desværre vistnok sige, at man som Regel ikke kan kalde den god. Jeg synes, at man fra de ledendes Side ikke har tilstrækkelig Forstaaelse af, at de indkaldte kun kan agte Paradevæsenet for saare lidet, ja for intet. Jeg skal ogsaa her kun nævne et ganske enkelt Eksempel. Jeg ved saaledes, at man ved mange Afdelinger beordrer Sikringsstyrken til 2 Gange daglig at møde med blanktpudsede Knapper — de skal være pudsede med Staal, som vi, der har været Soldater, nok kender —, og dog ved disse indkaldte, at hvis Ulykken skulde hænde, at vi kom i Krig, skal Knapperne ikke være pudsede, men være mørke for ikke at være synlige. Den Slags Ting gør ikke Gavn. Jeg skal ogsaa anføre, at man ved Øvelserne med Villie bruger den Fremgangsmaade, at naar man kommer til en Pyt, et Smaddersted paa Vejen, kommanderer man „Løb“, for at Folkene kan blive saa tilsmudsede som muligt. Efter min Mening kunde man godt lade være at lade dem løbe, hvor der var et saadant Føre. Det er den Slags Chikanerier, som betager Soldaterne Lysten og nedbryder den gode Tone, der skulde være i Hæren, og som derfor gør Skade. Der var en afdød Politiker, der sagde — jeg kan godt sige, hvem det var om; det var om Venstres første Forsvarsminister —: Han gør, Gud hjælpe mig, Hæren populær. Han saa aabenbart noget slemt deri, hvis det skulde ske, at Hæren blev populær. Jeg ved ikke, om den højtærede nuværende Forsvarsminister ogsaa vilde anse det for et Onde. Forhaabentlig er det ikke Tilfældet. Jeg kunde dog ønske at spørge — jeg ved ikke, om den højtærede Forsvarsminister vil udtale sig derom —, om der fra hans Side er gjort noget til Fremme af den gode Aand og den gode Tone i Hæren, om man fra oven har bidraget, hvad man kan, til at styrke den Pligt- og Æresfølelse og Fædrelandskærlighed, der skal være hos Soldaterne i en Hær, der skal du noget. Det vilde være sørgeligt, om man ikke har Øje der-